

nu er udskrevet og givet meddelelse om, udgår det folketing, der alene skal have ansvaret for lovgivningen her i landet og alene have ansvaret for landets styre, så langt som det er muligt for en lovgivende forsamling at have det.

Jeg tror, jeg har lov til at sige, at ingen har givet os brev på, at det bliver lette vilkår at arbejde under. Forholdene i verden, der på så mange måder øver indflydelse på vore kår, er ikke af en sådan karakter, at vi tør sige os fri for at kunne komme ud for kriser og store vanskeligheder, og så må vi jo endda være lykkelige, om vi kan nøjes med det.

Derfor skal det, når vi slutter dette møde, siges til dem, der nu skal overtage styret, at de må gøre sig fortrolige med, at det i mange henseender vil blive et næsten knugende ansvar, de går ind til, et stærkt krævende arbejde med mange skuffelser. Derfor tør vi imidlertid også håbe, at det, der vil bære arbejdet i det folketing, som skal afløse rigsdagen, vil være viljen til at forstå folkestyrets inderste idé og forstå folkestyret derhen, at der kun er eet mål: at skabe de bedste vilkår for vort folk og for vort fædreland.“

I landstinget fik mødet den 1. september sin særlige karakter ved, at det blev tingets sidste. Ved dets slutning holdt formanden (*Ingeborg Hansen*) en afskedstale, hvoraf følgende uddrag gengives:

„Landstinget har ganske vist ikke i den senere årrække været forum for de store debatter. Det har ikke — som folkettinget — været i brændpunktet, når meningerne stod stærkt mod hinanden og situationen krævede betydningsfulde politiske opgør. Vi må også erkende, at tinget har stået noget blegt i befolkningens bevidsthed. Dets arbejde var jo i disse år i høj grad lagt an på behandling af lovforslag af overvejende teknisk eller speciel art og appellerede derfor ikke stærkt til interessen hos den brede offentlighed, som sikkert ofte har fundet landstingsstoffet tørt og behandlingsmåden kedelig. Men vi her i salen, der har beskæftiget os med dette stof, ved, at landstinget just havde sin styrke i den stiltfærdige forhandlingsform. Den gav os medlemmer en ganske særlig fornemmelse af, at vi havde et godt indbyrdes samarbejdsforhold. Saglighed og fordrage-